

Зелена, Романовка, Вячеславовка, Мариино, Мануилово, Дияново, Инзовка, Райновка, Строгоновка, Цареводаровка, Богдановка, Степановка, Анновка, Николаевка I-а, Петровка, Теодоровка, Еленовка, Варваровка, Надеждина, Деневка, Хамовка, Царицина, Георгиевска, Дунаевка, Хирсовка, Волканещи, Димитровка, Александровка, Болградъ, Терновка.

Всички български колонии, които отначало били подъ управата на бившия попечителенъ комитетъ за чужденцитѣ-преселенци въ южния край на Русия, следъ премахването на този институтъ и следъ промѣната на поземелното имъ положение, минали подъ ведомството на Министерството на вътрешнитѣ работи и предишнитѣ „колонисти“ сега се наричатъ поселници-собственици.

Въ *Ромъния*, въ ромънска Бесарабия, следъ това въ градоветѣ Галацъ, Браила, Плоещъ, Букурещъ, Олтеница, Гюргево, Александрия и Крайова, въ които, макаръ и да има тукъ-таме български църкви и училища, лесно се поромънчватъ. Въ *Сърбия* първоначално цѣлата Тимошка областъ е била българска; сега обаче българскиятъ елементъ и запазенъ чистъ само въ нѣколко села*). Въ *Маджарско* има български колонии въ Банатъ (стр. 357) и нѣкои осгатыци въ Седмиградската областъ (стр. 356). И въ Мала Азия има едно българско село — Къзъ-Дервентъ (отъ XVII в.) между Никомидия и Никея.

Българитѣ, особено македонскитѣ, се разклоняватъ и до сега на много племена, които се различаватъ по наречия, по носии и които понѣкога сж отъ много старъ произходъ. *Мияци* живѣятъ въ долината на Радика (28 села, 3000 кжци, $\frac{1}{3}$ мохамедани) и въ Крушово; *Поленци* — въ Горни-Дебъръ; *Бърсяци* (стр. 77) — въ Преспа и около Битоля, Прилепъ и Велесъ; *Бабуни* при Бабуна; *Копановци* — въ околноститѣ на Скопие и Куманово; *Пианци* (стр. 73) при изворитѣ на Брѣгалница. *Поливаковци* се разклоняватъ на *Горно-Полвници* въ Мъгленъ и Островъ, при Воденъ и Нѣгушъ и *Долно-Полвници* — около Енидже-Вардаръ. Отъ Бѣласица до Мелникъ сж прѣснати селата на *Сираковци*: при Будково езеро живѣятъ *Аризвановци*. *Шопи* (стр. 73) живѣятъ въ политѣ на Витоша и Рила и по цѣлата планинска областъ между Кратово, София и Пиротъ. Въ Родопа има *Мърваци* — между Ресекъ, Валовище и Неврокопъ, *Аряни* (мохамедани) между Неврокопъ и Татаръ-Пазарджикъ и *Рупци* по цѣла източна Родопа. За тѣзи племена сж писали Шафарикъ (III, 72), Григоровичъ и Верковичъ (гл. I, заб. 45).

По цѣла България сж прѣснати селищата на дванадесетъ други народности.

Гърци живѣятъ въ Мелникъ, Пловдивъ, Станимака, въ третѣ съседни села Ампело, Воденъ, Кукленъ, въ Одринъ и въ нѣкои близки до него мѣста. Край Черно море ги срѣщаме въ Созополъ, Бургасъ, Анхиало, Месемврия, Варна, макаръ тукъ да има и български общини; по-нататъкъ около въ 20 крайбрѣжни села (въ Варненския санджакъ 3421 души). Уединено егръцкото село Алибейкьой около Тулча (въ Тулчанския санджакъ има всичко 217 души мъжки полъ). Отъ гръцки произходъ сж, вѣроятно, *гагаузитѣ*, които говорятъ, както и малоазияскитѣ *караманлии* и *базаряни* край Азовско море, на турски, като на свой роденъ езикъ, но пишатъ съ гръцки букви. Тѣ живѣятъ при носъ Емине, въ Варна, по всички Добруджански пристанища и прѣснато още въ Бесарабия.

Южнитѣ ромъни (власи, цинцари и пр., стр. 74, 164), на брой до 200,000 души живѣятъ главно въ Пиндъ до Дѣволъ. Между българитѣ тѣхни селища има около Перистеръ (Турново — 400 кжци, Магарово, Неджополе, Гопище, Моловище, Драгово, Писодери, Невѣска, Бѣликамень), въ градоветѣ Влашка-Клисура (1000 кжци) и Крушево (стр. 346), въ Мъгленъ, въ който има петъ ромънски села, приели въ XVIII в.

*) Споредъ Миличевичъ („Сърбия“, 923) българскиятъ езикъ още се чува въ самия Зайчаръ, въ Гърляно и въ Велики Изворъ (отъ тамъ сж дадени и чисто български народни пѣсни, *ibid.* 931—936). Въ околитѣ Алексинацка, Княжевацка, Црноръчка и Краинска сръбското наречие още е смѣсено съ твърде много българизми; вж. народнитѣ пѣсни отъ тамъ, дадени у Миличевича, „Сърбия“, 858, 923 и след.